

Het einde van het Begin



Als het Joodse volk, na de Uittocht uit Egypte, bij de Schelfzee aankomt hebben ze een probleem. Vooruit kunnen ze niet gaan vanwege de zee en achter hen doemde het Egyptische leger op onder leiding van de Farao, die inmiddels spijt had gekregen dat hij het Joodse volk had laten ontsnappen. Er ontstond een discussie binnen de Joodse Gemeenschap: Partij 1 wilde de strijd aangaan met de Egyptenaren. Partij 2 vond dat het beter was om in Egypte slaaf te zijn dan in de woestijn te sterven. En partij 3 was van mening dat als de Enige Echte Richtingaanwijzer richting zee aangaf, dan was dat de weg die ze moesten bewandelen. Partij 3 won en het Joodse volk trok onverschrokken de zee in. U kent het vervolg. De zee spleet zich, er ontstond een pad en het Joodse volk trok verder, op naar de berg Sinai. Wat zij kunnen, kunnen wij ook, moeten de Egyptenaren gedacht hebben.....en zo werd het hele Egyptische leger uitgeschakeld, want allen verdronken.

Dit gebeuren gedenken wij op de zevende dag Pesach. Maar waarom eigenlijk? Het was een indrukwekkend wonder, een en al G'ddelijkheid, maar had in feite niets van doen met de *Uittocht* uit het land Egypte. Ze waren immers al uit Egypte, ze waren de grens al gepasseerd. En toch eindigt de Pesach week, de Pesach geschiedenis, met de doortocht door de Schelfzee.

Er zijn twee manieren om iets achter je te laten. Denk aan de vluchtelingen die naar ons land zijn gekomen. Ze verlaten het gebied dat voor hen onveilig is enerzijds, maar anderzijds blijven ze helaas vaak nog hangen in de cultuur die ze juist achter zich wilden laten. Hetzelfde probleem deed zich voor bij het Joodse volk. Ja, ze hadden het land Egypte achter zich gelaten. Maar had Egypte ook hen verlaten?

De Uittocht uit Egypte was en is een proces. Eerst de fysieke afstand, de grens over en dan langzaam maar zeker op weg naar de berg Sinai, om Thora en Traditie te kunnen aanvaarden. Voortdurend aan jezelf werken. Na ieder goed is er altijd een beter. We tellen de dagen, we hunkeren naar de ontmoeting met G'd bij de berg Sinai.

Maar die doortocht door de Schelfzee is wel een heel belangrijke stap. Zit niet zozeer gekoppeld aan de toekomst, maar was nodig voor het verleden. De Uittocht was nog niet volmaakt, want er was nog angst. Angst voor de Egyptenaren, angst voor een onbekende toekomst en ook angst voor de verandering.

De Egyptenaren verdronken, de angst was verdwenen en bleek uiteindelijk ongegrond.

We begonnen bij de Seideravond met de Uittocht en op de laatste dag Pesach eindigen we die Uittocht en richten onze blik vanaf dat moment uitsluitend op de toekomst. De angst werd uitgeschakeld.

Velen heb ik de laatste dagen telefonisch mogen spreken. Whatsapps heb ik ontvangen. E-mails gelezen. Ik bespeurde angst, onzekerheid en vragen als: hoelang gaat dit nog duren? Maar de prachtige, de echte Schelfzee-reacties, overheersten. Er waren er die weliswaar alleen de Seider vierden, maar toch vonden ze daardoor juist een verrijking. Woorden als diepgang, een intensere beleving en zelfs bevrijding, kreeg ik te horen.

Gut Jom Tov!

Nog vele goede en gezonde jaren, jaren van bevrijding, fysiek en zeker ook geestelijk!

Binyomin Jacobs, opperrabbijn